FUNDAŢIA CULTURALĂ BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAŢIEI CULTURALE BUNA VESTIRE / Nr. 9, Aprilie 1998; 4 pagini

HRISTOS A ÎNVIAT!

• *Şi negăsind trupul Lui, au venit zicând că au văzut arătate de îngeri, care le-au spus că El este în viaţă.*

• *Iar unii dintre noi s-au dus la mormânt şi au găsit aşa precum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut.*

• *Şi El a zis către ei: O, nepricepuţilor şi zăbavnici cu inima ca să credeţi toate câte au spus proorocii!*

• *Nu trebuia, oare, ca Hristos să pătimească acestea şi să intre în slava Sa?...*

• *Şi le-a spus că aşa este scris şi aşa trebuia să pătimească Hristos şi să învieze din morţi a treia zi.*

• *Şi iată, Eu trimit peste voi făgăduinţa Tatălui Meu; voi însă în cetate, până ce vă veţi îmbrăca cu putere de sus.*

• Şi pe când îi binecuvânta, S-a despărţit de ei şi S-a înălţat la cer.

(LUCA XXIV, 23-26, 46, 49, 51)

❖ De paşte ❖

Plâng clopote în inimi departe-n amintiri
Cu funii grele trase, păstrate în iubiri;
Uşor pe nesimţite, în suflet năvălesc,
Trezind uitate taine şi gândul mi-l sfinţesc.

Sub fulgerile vremii şi crâncene blesteme
M-au părăsit şi codrii şi inima-mi greu geme.
Sunt ţintirimul tragic, cu morţi ce n-au murit,
Ce-n cazne lungi şi grele cu ei am zăbovit.

Sub apăsarea morţii ce stă să ne sugrume,
În gropniţe comune ascunşi de cer şi lume,
Răsună-n piepturi stinse cântările de ieri
Din stihurile sfinte, a Sfintei Învieri.

Nădejdea neînvinsă supune gândul trist,
Ne-mbărbătăm la crucea durerilor lui Crist!
Te-mbrăţişezi cu morţii, şi ierţi toţi temnicerii...
Şi-n suflete se-aşează lumina Învierii.

Petru C. BACIU

CORNELIU ZELEA CODREANU

(1899-1938)

„Aştept învierea Domnului.

Să cer o lumânare plutonierului. Aici n-are de unde să cumpere, dar poate va fi având vreuna în plus acasă la el (...)

Ce nenorocire! Îmi trece prin minte că e un semn rău. Pentru prima oară în viaţă voi face învierea fără lumină. Pe întuneric. Singur (...)

Acasă, de Paşti, ne aşteaptă mama pe toţi, să facem sărbătorile cu ea. Sunt aşa de puţine bucuriile unei mame bătrâne, arar numai adunându-şi puii la un loc.

La noi, de Paşti, e pustiu. Nimeni din cei aşteptaţi. Nu-i nici un suflet lângă mama. Străinii toţi o ocolesc şi de teamă nu-i mai intră în casă.

Bate o inimă stingheră şi ne caută pe toţi prin închisori, aleargă după fiecare prin celulele noastre să ne găsească. Să ne mângâie, să ne sărute amărâtele trupuri.

Dar unde, când nimeni nu-ţi spune nimic şi nu primeşti nici o veste.

O, mamă, care plângi singură în colţul tău de acasă şi nimeni nu te vede, să ştii că şi noi plângem pentru tine, în această zi de Paşti fiecare prin celulele noastre".

*(**Însemnări de la Jilava** - Sf. Paşti, 1938, 24 aprilie).*

CUIBUL

Unitatea de bază a Mişcării Legionare

MOTTO:
„Quod inopportunum dixerunt, necessarium facerunt."

I. PRELIMINARII

Epoca noastră trăieşte drama definirii politico-spirituale a omului. În miezul unei lumi răvăşite de neînţelegerea unui sistem învechit, pe de o parte, şi prin trezirea maselor, pe de alta, omul aşteaptă un deznodământ care să-l elibereze de angoasele şi de incertitudinile sale. În afară de aceasta, din ce în ce mai copleşit, de poziţia sa precară, el aspiră la un nou statut pe care nu-l îndrăzneşte, dar care îl determină să acţioneze. El simte că trebuie să aibe loc o schimbare, dar nu poate să afirme când, cum, sub ce formă, nici prin intermediul cărei forţe se va înfăptui.

Pe de altă parte, el este atât de solicitat, i se promit multe lucruri, i se repetă de nenumărate ori şi cu anume insistenţă, că el este stăpânul lumii, astfel încât în sufletul său se nasc două sentimente contradictorii:

– un sentiment de putere care îl determină să se considere mai viguros decât este şi să comită imprudenţe;

– un sentiment de suspiciune şi necredinţă, care îl face să se îndoiască de propiile-i convingeri şi îl pune la discreţia sloganului.

Aceste două sentimente subminează conştiinţa omului modern semănând neîncredere în atitudinile şi manifestările sale. Şi totuşi, el reacţionează. El reacţionează prin conduita care i se pare cea mai uşoară, cea mai spectaculoasă, cea mai propice unei satisfacţii intime: PROTESTUL. Se protestează în mod paşnic sau violent; se protestează în cadrul clasei sociale, prin gruparea politică sau prin sindicat; se protestează împotriva unui sau altui lucru; se protestează chiar contra protestelor cu care aceeaşi grupare protestase, mai înainte, împotriva propiilor sale proteste de din înainte şi de după aceea ...

Pentru un *da*, pentru un *nu*, omul lansează sau se vede proiectat într-o suită de acţiuni care nu-i sunt de nici un folos şi nu fac decât să-l demoralizeze mai mult. Protestul a devenit o plagă a vieţii moderne. Căci, în afara obiecţiunilor legitime legate de probleme profesionale, asistăm la o gamă de manifestări care duc de la contestarea preventivă pe fond, sicanator, la protestul violent pe fond politic. În toate cazurile, individul este acela care le întreţine, acela care aşteaptă cu nerăbdare schimbarea statutului său social.

Această avalanşă de proteste vădeşte slăbiciunile unui sistem politic învechit şi depăşit. În general, nu se protestează când totul merge bine sau când totul este înfloritor. Acest soi de manifestări îşi iau toată amploarea în timpul perioadelor de decădere, dar în acelaşi timp apar şi alte aspecte ale problemei:

– Incapacitatea organizaţiilor politice tradiţionale de a statornici disciplina şi de a da o educaţie civică adecvată membrilor săi, dintre care mulţi se lasă antrenaţi de curente protestatare dirijate.

– Lipsa de scrupule a organizaţiilor de extremă stângă, care au transformat acest gen de manifestări în armă de partid.

– Nestatornicia omului, ajuns la împlinirea drepturilor sale politice, dar complet lipsit de simţ civic şi de educaţie morală. Încătuşat de pretenţii puerile, măgulit, apoi incitant de curente nocive, omul îşi pune în joc viitorul pe eşicherul lucrurilor mărunte, neînţelegându-şi măreţia.

Dezordinea care decurge din această stare de lucruri nu este consecinţa exclusivă a unei îmbătrâniri a structurilor socio-politice existente, ci mai ales rezultatul unei degradări a alcătuirii spirituale a omului. După noi, menţinerea acestei structuri este esenţială în viaţa individului şi, în consecinţă, ea trebuie să aibă prioritate absolută în evoluţia societăţilor. Ceea ce ar trebui omului nemulţumit sau revoltat de astăzi, este, ca înainte de a gândi să răstoarne structurile politice existente, să încerce să-şi schimbe propria sa structură sufletească pentru a-i da o altă dimensiune şi o altă viziune a lucrurilor.

Aceasta duce negresit spre problema organizării, a educaţiei şi a complementelor lor: disciplina, efortul şi stăruinţa; morala, etica şi voinţa; simţul civic, sentimentul politic şi iubirea de aproapele său. Este vorba de a declansa o nouă viziune asupra lumii, o nouă concepţie despre societate, o nouă înfăţişare a omului.

Toate formaţiunile politice moderne simt sau presimt necesitatea acestei metamorfoze indispensabile pentru ca omenirea să-şi urmeze mai liniştită calea. Numai că, modul lor de a înfăţişa această revenire la *„normalitate"*, dacă atinge uneori problema organizării şi disciplinei, nu exprimă decât rareori problema educaţiei şi mult mai rar încă pe aceea a moralei sau a iubirii faţă de aproapele. Aceasta, în loc să ajute la rezolvarea situaţiei prezente, nu face decât să degradeze şi mai mult relaţiile dintre om, grupare politică şi autoritate.

Se ignoră, în general, că, între educaţie, cu consecinţele ei, şi organizare, cu întregirile ei, există o legătură extrem de strânsă, care singură, poate să transforme omul într-o fiinţă totodată disciplinată şi pătrunzătoare, perseverentă şi morală, voluntară şi simţitoare la suferinţa altuia...

(Traducere din limba franceză de Eugen Bălaşa după Ediţiile Carpaţi, Madrid 1973)

dr. Faust BRĂDESCU

(va urma)

COMUNICAT

Sâmbătă, 28 martie 1998, a avut loc, la Bucureşti, Adunarea Generală a FUNDAŢIEI CULTURALE ***BUNA VESTIRE***. Cu această ocazie a avut loc şi alegerea noii conduceri. Au fost aleşi:

Doru MIHAIL (medic): preşedinte;
Emil TODERESC (prof.): vicepreşedinte
Ion COJA (prof. univ.): vicepreşedinte
Nicolae NEAGOE (funcţionar): vicepreşedinte
George URSA (scriitor): secretar general

Motivația acestei rubrici

Printre puținele câștiguri ale sacrificiului tinerilor din decembrie 1989, unul de necontestat este acela care a permis apariția în viața noastră politică a unei multitudini de partide, cu orientări foarte diferite. Alături de comuniști de rangul doi, care au preluat și mențin și astăzi deplina putere în România, s-au structurat opțiuni socialist-comuniste, socialiste tradiționale, liberale, umanitariste transnaționale, creștin- democrate, ca și partide extremiste, exclusiviste, agitatoare de sloganuri antidemocratice. Lupta dintre ele nu cunoaște menajamente, angajându-se deseori în denunțuri calomnioase, ori chiar invective, încadrabile în prevederile Codului Penal.

Un consens al lor se observă însă oridecâte ori este vorba de *Mișcarea Legionară*. Atunci lupta încetează și, la unison, se incriminează cele mai palide aluzii care ar încerca să reabiliteze pe legionari. Cei care îngăduie reapariția ideilor comuniste și constituirea chiar a unui nou partid comunist se tem, ca și piticii lui Gulliver, de orice mișcare a uriașului legat în sfori. Oare atât de șubredă să fie alcătuirea mașinăriilor lor încât să necesite convergența eforturilor de denigrare a Mișcării Legionare ca un intermezzo în lupta fără cruțare pe care altminteri o dau între ei ?

Personalități legionare

Apariție meteorică, în istoria modernă a României, *Mișcarea Legionară* a cunoscut, în scurta ei existență publică, legală, cinci decizii de desființare, fiind interzisă pe rând de Ion Mihalache, de Nicolae Iorga – C. Argetoianu, de I. G. Duca, Armand Călinescu și Ion Antonescu. De asemeni, la *„activul"* ei, ea are, până la 23 august 1944, câteva sute de morți, - cine-i va ști vreodată pe toți? - mii de arestați și zeci de mii de ani de închisoare și lagăre.

Pe parcursul acestor ani nu a surprins faptul că presa din Sărindar i-a considerat pe legionari huligani, barbari și neisprăviți. Dar că, după ce, în temnițele comuniste, legionarii au dat, de departe, cel mai mare număr de condamnați și cu cea mai demnă comportare, s-a asistat astăzi la calomnierea calității morale și intelectuale a acelor luptători ni se pare că e vorba de o josnică și jalnică tentativă de minimalizare, de desconsiderare a sângelui vărsat pentru România.

Nu numai nomenclaturiștii de linia a doua - care au deturnat sensul revoluției din 1989 - și acoliții lor vehemenți și cu limbaj suburban vorbesc despre legionari ca despre niște semianalfabeți, sau chiar antiintelectuali, dar chiar și persoane și personalități politice ce se pretind cu vederi liberale, și cu educație de tip occidental, nu pierd prilejul de a enunța același gen de epitete. Dacă pentru primii, legionarii sunt bandiți, criminali, huligani - exact ca în presa comunistă - persoanele rafinate, cu pretenții doctorale, de potențiali reprezentanți ai culturii române, vorbesc la fel, numindu-i pe legionari semidocți, „bolșevicii noștri", sau analfabeți, care au fost expresia politică a unor lumpeni de pe la sate ori din periferiile orașelor.

Acestor obraze subțiri, acestor retori și rectori ai „dialecticii subtile", antinaționale, și în orice caz anti-creștine, le vom prezenta o listă, desigur incompletă, de personalități legionare, sau cu simpatii legionare, care au avut un cuvânt de spus în știința și cultura românească (Unii, morți sau uciși prematur, ar fi putut să figureze și ei cu cinste în această listă, dacă viața nu le-ar fi fost curmată înainte de vreme).

Lor, acestor eruditi de bibliotecă, le vom răspunde, pentru că sperăm că, în cuta cea mai ascunsă a inimii lor, încă mai licăre dramul acela de lumină, de onoare și bun simț, care să-i facă să înțeleagă un adevăr elementar și să-l accepte.

Celorlalți, cei a căror judecată nu suporta rigorile unui silogism, a căror cultură rămâne la cursul școlar elementar, a căror gură e plină de imprecații și invective, iar mâna le este mereu înnarmată, lor nu le vom răspunde, cu ei nu vom intra în nici un fel de polemică.

Dar pe cei care au întârziat ani și ani asupra cărților, care și - au ostenit ochii pe tratate, enciclopedii și dicționare, îi conjurăm să-și acorde răgazul de a parcurge lista noastră, de până acum, și de aici înainte - repetăm: i n c o m p l e t a -, ce cuprinde numele *personalităților legionare*.

Nu vor fi fost toți aderenți de cea mai pură și totală expresie la ideologia legionară. Unii au fost simpatizanți, sau sfătuitori de preț (un procent de până la 10%), dar toți au acceptat ideile generoase și etern valabile ale tezelor legionare. Poate că profesiunea lor îi obliga să rămână mai feriți, sau temperamentul îi ținea mai departe de angajările totale, care i-ar fi sustras temporar studiului și bibliotecii, sau vârsta, în sfârșit, i-a obligat să spună *„prezent"* doar la evenimente mai remarcabile, dar toți, fără excepție, au fost *acolo*.

N-au fost toți personalități cardinale, de referință, în cultură română, dar au reprezentat o elită fundamentată pe dragostea de țară, caracter, spirit de jertfă și credința în Dumnezeu, pentru afirmarea valorilor românești.

Da! Au fost *acolo*, și nu în vreunul din multimea partidelor dintre care unele au evoluat pe eșicherul politic o perioadă mult mai îndelungată decât cei 14 ani ai Mișcării Legionare, și, care, mai ales, n-au fost victime ale deființărilor, represiunilor sângeroase, și calomniilor pe care le-a suportat mișcarea legionară ,

Da! Erau *acolo*, filozofi și matematicieni, medici universitari, fizicieni și ofițeri superiori, istorici și artiști plastici, al căror spirit critic, analitic, și a căror c i n s t e nu poate fi subapreciată ori suspectată de oportunism. Ei nu au putut fi „rapiți" nici de o anumită înclinare colectivă, ca o modă politică a vremii, spre Mișcarea Legionară, și nici numai de charisma specială a întemeietorului ei, Corneliu Zelea Codreanu. Cavaleri ai ordinului Mihai Viteazu, titulari de catedre, oameni de laborator și științe exacte nu pot fi dintr-o dată etichetați ca victime ale unei conjuncturi politice anume. Ceea ce i-a condus *acolo* pe toți, pe toți acei "semidocți, analfabeți și antiintelectuali" a fost faptul că au sesizat pericolul dispariției noastre ca Neam, din pricina politicianismului și a predominenței elementului străin în economia și cultura noastră, și că au găsit în ei disponibilități care să-i arunce în lupta pentru învierea neamului în numele lui Hristos, lupta care i-a rupt de la studii și de lângă familii și le-a cerut multora ca preț însăși viața.

Degeaba acum „nedumeririle" unor spirite intelectualist pacifiste, larg umanitariste și atee.

Degeaba escamotările unora dintre cei care au o ereditate legionară și, care, aparându-și anumite interese, se leapădă de lupta și opțiunea părinților lor.

Degeaba ignorarea calculată și savantă, cu aer de superioritate, a firii lor înmănușate și prea sensibile la tăria aerului purificat de pe înălțimi.

Degeaba amnezia falsă a istoricilor și istoriografilor, care dedică tomuri întregi unor evenimente nesemnificative, din trecutul nostru, dar ignoră fenomenul legionar.

Degeaba tentativa de reabilitare și reconsiderare elefantiazică a prestigiului și activității unor nefaste personalități politice românești, cărora li se dedică emisiuni larg mediatizate, plăci comemorative, cruci în care n-au crezut, și nume de străzi ori de fundații zise democratice.

Degeaba atâta și atâta efort de afiliere a Mișcării Legionare la organizațiile criminale, dominate de spirit gregar și de violență.

Legionarii – căci, da, curios, foarte curios, dar mai ales legionari –, legionarii, deci, ar vrea să știe câte personalități au fost grupate în jurul vreunuia sau altuia dintre partidele democratice, cuminți, progresiste, pacifiste și larg umanitariste, care au dominat viața noastră politică între 1920 – 1944? Câți s-au format la lumina ideilor vreunuia sau altuia dintre corifeii noștri politici? Câți au fost în stare să înfunde puștile pentru ideile acelui șef de partid? Câți au murit pentru el?

Nici, iată, acum (și mai înainte), prezentăm o listă - neîncheiată - de peste 200 de personalități, care ar fi fost prea de ajuns ca să scoată România la liman și să facă din ea o țară ca soarele sfânt de pe cer. Vor fi întâlnite nume de rezonanță în cultura română și pe care le cunosc nu numai bătrânii, ci și tineretul, care, grație puzderiei de edituri și publicații,

(continuare în pagina 4)

OAMENII DE ŞTIINŢĂ ŞI RELIGIA

În 1916, regretatul psiholog James Leuba a făcut o anchetă prin metoda chestionarului, aplicată la 1000 de oameni de ştiinţă americani aleşi întâmplător, cu scopul de a evalua raportul lor cu religia. Rezultatul: mai puţin de 40% credeau în existenţa unui Dumnezeu personal şi 50% în nemurire. Doi cercetători americani au reinnoit experienţa, utilizând un chestionar asemănător. Rezultatul este foarte apropiat de cel precedent: 40% cred în existenţa unui Dumnezeu personal şi aproape tot atât în viaţa veşnică. Singura schimbare apare la ponderea celor intervievaţi pe domenii de cercetare. În 1916, cel mai mare procent, de 70%, se înregistra în rândul biologilor. Astăzi acest procent se regăseşte la fizicieni şi astronomi (78%). Cei mai credincioşi sunt matematicienii (45%). Permanenţa raportului dintre credincioşi şi necredincioşi este susţinută de o anchetă mai vastă care a durat 28 de ani, timp în care au fost chestionaţi 60.000 de profesori universitari din S.U.A. Ea arată că 43% din fizicieni şi biologi merg la biserică de două sau de trei ori pe lună.

În urma acestor rezultate, revista *„Ştiinţa"* a publicat vara trecută de sărbătoarea *„Adormirii Maicii Domnului"* – o anchetă jurnalistică în care sunt relevate câteva fapte remarcabile, unele din ele mai puţin cunoscute. Sir John Houghton, care a prezidat recent grupul de oameni de ştiinţă, conducând ancheta interguvernamentală asupra schimbărilor climatice, credea cu tărie în Dumnezeu, el a scris articole asupra valorii rugăciunii şi a publicat în 1994 o carte asupra efectului de seră, la un editor credincios. Astro-fizicianul George Smoot, de la Lawrence Berkeley National Laboratory, a sugerat că fondul de radiaţie cosmologică - este una din dovezile pe care se sprijină teoria big-bang-ului- este *„semnătura lui Dumnezeu"*. Charles Townes, de 82 de ani, laureat al premiului Nobel, co-inventator al laserului, se ruga în fiecare zi. Pentru el: ***„Ştiinţa încearcă să cunoască Mecanismele Universului, iar religia să le cunoască sensul. Nu putem să le separăm unele de altele."*** Francis Collins, directorul proiectului Human Genome, se defineşte ca un creştin convins. El nu vede contradicţia între teoria lui Ch. Darwin şi religie: **„De ce Dumenzeu n-ar utiliza mecanismul de evoluţie pentru a crea?"** Pentru fizicianul David Scott, cancelar la Universitatea din Massachusetts, **„cele două discipline fundamentale, care continuă să vadă în cercetarea adevărului esenţa căutării umane, sunt ştiinţa şi religia"**. Pentru belgianul Christian de Duve, premiul Nobel în biologie, în 1974, **„marea majoritate a prietenilor mei, oameni de ştiinţă, sunt atei convinşi. Dar ateismul nu este nici susţinut, nici fondat de ştiinţă. Necredinţa este, simplu, o vedere personală printre altele posibile"**. Un alt laureat al premiului Nobel, evoluţionistul Joshua Lederberg spune: **„Nimic nu vine să infirme divinul. Este incontestabil că demersul ştiinţific poate fi transformat printr-un resort religios"**. Fizicianul John Polkinghorne, preşedintele Colegiului Queens la Universitatea din Cambridge, a fost hirotonisit preot anglican. Pentru el: **„Dumnezeu poate acţiona pe căi subtile, inaccesibile fizicii"**.

Ar fi interesant, de a conduce anchete de acest gen şi în Franţa, unde concepţia despre viaţa veşnică şi derizoria vânătoare a vrăjitoarelor se opune oamenilor de ştiinţă militanţi atei sau credincioşi. Claude Allègre găseşte o cale de mijloc, în cartea sa ***„Dumnezeu şi ştiinţa"***, fără a-şi expune propriul punct de vedere. Este de neconceput o asemenea prudenţă. Vecinătatea Romei şi ideologia învechită a Vaticanului nu sunt suficiente pentru a explica indispoziţia francezilor provocată de aceste întrebări.

(urmare din pagina 3)

beneficiază de o largă, tot mai largă informare asupra trecutului nostru apropiat.

Parcurgerea, fără ură şi părtinire a acestei liste, va revela adevăruri neştiute, va lămuri multe „nedumeriri", va stinge elanul demolator al atâtor rău voitori interesaţi şi va repune în lumină adevărata valoare a ideilor legionare şi permanenţa lor benefică (M. R.)

REDACŢIA

Secretar general de redacţie: **George URSA**
Corector: **Mircea RAŢIU**
Redactor, cap limpede: **Radu MOLDOVAN**

* Articolele neacceptate pentru publicare nu se restituie
Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor
Corespondenţa Partidul „PENTRU PATRIE" C.P. 8-27, Bucureşti
Tipărit la Tipografia EDITURII „ELISAVAROS",
Str. Luduş 32, sector 1, Bucureşti; telefon: 638.30.16.

I.S.S.N.: 1453 - 5602